

opusdei.org

Prava kemija

Kada je Joe Atkinson 1957. išao u Boston na svoj doktorat iz kemije na MIT, nikada nije ni sumnjao da će njegova kemija i vjera dobiti novo značenje. Naime, on je prvi kanadski numerarij.

8.06.2008.

Joe Atkinson (ožujak 1970.) Kako se to zbilo da je sin farmera iz središnje Alberte završio na susretu Opusa Dei u Bostonu?

Za razumjeti situaciju lako je vidjeti da je to bila čisto stvar providnosti. Bio je profesor kemije Reuben Sandin na sveučilištu Alberta u Edmontonu koji je bio poput oca na dodiplomskom studiju iz kemije. Jednog dana pri kraju mog dodiplomskog studija, on je došao k meni dok sam ja radio u laboratoriju i upitao me, „kako ide matematika Joe“? Ne znajući zašto me je to pitao ja sam jednostavno odgovorio: „Dobro sve je u redu, dr. Sandin.“ „Zato jer“ nastavio je on „ mislim da bi ti trebao ići na MIT (Massachussetts Institute of Technology) na svoje doktorske studije. Piši Artu Copeu- on je šef kemijskog odsjeka i kaži mu da sam te ja predložio.“ Ugled profesora Sandina je bio takav da ako bi preporučio neku osobu ona bi bila sigurno prihvaćena.

Tijekom prethodnih 20 godina on je vodio dobar broj studenata u

različitim studijskim školama. Ali - ovdje se pojavila providnost - onoliko koliko ja znam ja sam bio prva osoba koga je on poslao u istočni dio SAD-a. Obično je studente slao na Srednji Zapad ili Zapad. U kemijskom odsjeku na MIT bio je drugi doktorant Bob Yoest, koji me je kasnio doveo u kontakt s centrom Opusa Dei u Bostonu. Te je na taj način veza bila uspostavljena.

Vratimo se malo natrag. Možeš li nam reći nešto o svojem podrijetlu? Ono bi moglo biti interesantno našim čitateljima.

Moji roditelji Ted i Marion Atkinson oboje su došli iz farmerskih obitelji, oni su se oženili 1933. i preselili se na posjed blizu Mallaig 200 km od Edmontona glavnog grada kanadske države Alberte. Interesantna stvar je bila da smo moja sestra Luella (1 godinu mlađa) i ja pohađali kućnu školu dugo vremena prije nego će se

to nazvati kućno školovanje (home-schooling). Provincijalni Ured za Obrazovanje imao je čitav sistem dopisnih tečajeva ustrojenih za djecu koja su živjela predaleko od škola. Tako sam svaki mjesec radio lekcije pod nadzorom roditelja. Na ovaj način, mi smo završili prve tri godine školovanja. Moj brat Dave (6 godina mlađi) mogao je pohađati školu od početka. Tijekom nekoliko slijedećih godina, naši roditelji su mijenjali kuću prvenstveno kako bi osigurali da sva djeca dobiju dobro obrazovanje zašto im mi dugujemo golem dug zahvalnosti. Na kraju je naša obitelj završila u Edmontonu.

Ima li kojih drugih priča iz tih ranih godina?

Imao sam samo 9 dana starosti kada sam bio izložen francuskom jeziku, što je bilo prilično neobično za dijete anglofonskog porijekla. To se dogodilo kada su me moji roditelji

odveli u župnu katedralu sv. Pavla da se krstim. Svećenik koji je službovao bio je frankofon i pitao sva pitanja na francuskom.

To nije bilo 27 godina kasnije, kada sam počeo raditi u Montrealu, gdje sam dosta učio francuski kako bih bio sposoban odgovoriti na ova pitanja. Ali moja najjača sjećanja iz djetinjstva su bila ona duga ljeta na farmi koja nisu bila ništa nego zabavu za nas djecu – posebno kada bi zatopljilo dostatno da smo se mi djeca igrali bosonogi cijelo vrijeme.

Onda, kako si se ti točno pridružio Opusu Dei?

S ljudske točke gledišta, bila je to prilično jasna stvar. Kao što sam spomenuo ranije, počeo sam pohađati aktivnosti u centru Opusa Dei oko godinu dana poslije mog dolaska u Boston. Moji roditelji su nas odgajali u dubokoj ljubavi prema Gospodinu i njegovoj Crkvi, Papi i

Djevici Mariji. Ono što sam ja učio u centru Opusa Dei izgledalo je kao prirodni nastavak toga. To mi je pomagalo živjeti moju vjeru dublje, ne slušajući samo Sv. Misu i moleći kronicu, nego živjeti tu istu vjeru u mom profesionalnom radu i društvenom životu s mojim prijateljima i kolegama. Također sam naučio kako širiti našu vjeru svojim kolegama studentima na prirodan i prijateljski način. Poslije nekoliko mjeseci, direktor centra Carl Schmidt (diplomant povijesti na obližnjem Harvardskom sveučilištu) pitao me je da li bih se želio pridružiti Opusu Dei. No ja nisam imao točno određeno mišljenje o toj mogućnosti, ali njegov prijedlog nije me pogodio kao nešto neobično i iznenađujuće. Tako sam 14. veljače 1959. u vrijeme pauze za kavu napisao kratko pismo Msgr. Escrivi tražeći da mi bude dopušteno biti član Opusa Dei kao numerarij.

Da li ste glatko plovili od tada u svom pozivu?

Zapravo ne. U toku tjedna ili dva nakon što sam napisao pismo za primanje, počeo sam izražavati rezerviranost prema Carlu i don Billu Porrasi svećeniku Opusa Dei. Oni su bili veoma strpljivi i kombinacijom čvrstoće i razumijevanja, pomogli su mi spoznati da su moja oklijevanja rezultat skrivene sebičnosti i nevoljkosti dati samog sebe bezrezervno Gospodinu. Znao sam veoma dobro da su ovi razlozi bili iza mojih prigovora i poslije nekoliko mjeseci rekao sam samom sebi i Gospodinu da ću dati poštenu trud da bih postalo jasnije da li je ili nije to ono što Bog želi od mene. Od tada kao što se vi rekli to je bilo glatko plovljenje u pozivu.

Je li postojao neki poseban aspekt duha Opusa Dei koji vas je poticao?

Da, činjenica da je naš rad dio onoga kako mi služimo Bogu i za katolika o tome kako mi živimo našu vjeru. Kao što sam rekao malo prije, imao sam dobru sreću odrastati u jednoj dobroj katoličkoj obitelji gdje sam razvio ljubav za Crkvu i Papu. Kako sam došao na sveučilište ja sam također razvio veliku ljubav za kemiju, i ove dvije ljubav na dvama paralelnim linijama nisu bile ni oprečne jedne drugoj niti su se međusobno natjecale. Duh Opusa Dei pokazao je da je moja kemija bila sastavni dio moje želje služiti Bogu i Crkvi. Kroz to ja sam otkrivao i stavljao u upotrebu neke od mogućnosti u Božjem stvaranju. Riječima utemeljitelja Sv. Josemarije, „...naš profesionalni poziv je važan i neodvojiv dio našeg stanja kao kršćana. Naš Gospodin želi od tebe da budeš svet u mjestu gdje jesi na poslu koji se izabrao...“ (Priatelji Božji, 60).

Govoreći o Utemeljitelju, ti si ga imao priliku susresti. Kakav je bio tvoj doživljaj?

Imao sam sreću biti na dva kratka druženja s njim 1966. u Rimu, i 1975. u Gvatemali nekoliko mjeseci prije nego je umro.

Na prvom susretu on je bio osobito topao i radostan što se susreo s nekim od njegovih sinova prvi put. Jednostavan primjer njegove naravi došao je kada me je pitao da li mi je itko dao panettone (poznata talijanska slastica od slatkog kruha). Kada sam mu odgovorio „ Ne Oče“, on je odmah pitao nekoga da sredi to. Onda se okrenuo meni i rekao u šaljivu tonu „ prednost dara panettonea je da ako imaš problema na carini, ti jednostavno možeš stati sa strane i pojesti to za 10 minuta“.

Kako je tvoja obitelj reagirala na tvoj poziv?

Moj Otac je sažeo njihovu reakciju govoreći, „Sine, ako si ti sretan i mi smo sretni“. Trebalo bi biti upamćeno da sam ja imao skoro 24 godine i da sam bio udaljen od Alberte 7 tisuća milja, tako da oni gotovo sigurno nisu očekivali da ostanem blizu rodnog doma. I iako oni nisu potpuno razumjeli moj poziv u to vrijeme, oni su također naučili ljubiti Djelo. Bilo mi je zadovoljstvo vidjeti moje roditelje kako su postali suradnici Djela neko vrijeme prije nego su umrli.

I kako si se ti vratio natrag u Kanadu?

To je bila druga glavna providnosna intervencija u mom životu. Kada sam završio MIT 1962. jedini centar Opusa Dei bio je u Montrealu. Ali u to vrijeme Montreal je bio idealan grad za moj tip posla. Poslije doktoriranja u lipnju, u kolovozu sam već bio spreman raditi za Merck Frosst

Canada. Ovo je kanadska podružnica američke farmaceutske kompanije Merck & Co. Inc. Radio sam u istraživačkom centru te kompanije u Montrealu slijedećih 37 godina. Bilo je to radosno i zadovoljno profesionalno i osobno iskustvo.

Ti si u cijelosti anglofonskog porijekla tvoj otac se rodio u Engleskoj, a tvoja majka je bila škotskog i irskog porijekla. Je li činjenica da je Opus Dei bio osnovan u Španjolskoj i da su glavnina članova 1959. bili Španjolci, pridonosilo tome da Opus Dei izgleda kao strana ili španjolska institucija?

Može biti iznenađenje nekim ljudima, ali takve misli nikad nisu prolazile mojom glavom. Naučio sam veoma rano naravno da je Djelo bilo osnovano u Španjolskoj i da je Utemeljitelj koji je još uvijek bio živ, živio u Rimu. Zašto me to nije

pogodilo kao da je to nešto „strano“. Rekao bih da je to bilo zbog toga što su njihov duh i poruka bili univerzalni, katolički. Kršćanstvo samo od sebe je počelo u onom što je sada Izrael, ali tijekom jednog desetljeća od Uzašašća njihova Utemeljitelja, ono se proširilo onkraj prvotnih granica. I osim toga, svaka institucija u Crkvi je morala startati negdje, tako da većina ljudi ne misli o isusovcima kao Španjolcima ili franjevcima kao Talijanima ili cistercitima kao Francuzima – oni misle o njima svima kao katolicima – to je kako sam ja uvijek vidio Opus Dei.

Ima li koja misao za kraj?

Da. Nadam se doživjeti 93. rođendan da bi bio sposoban slaviti stotu godišnjicu osnivanja Opusa Dei ovdje na zemlji 2028.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prava-kemija/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prava-kemija/) (5.04.2026.)